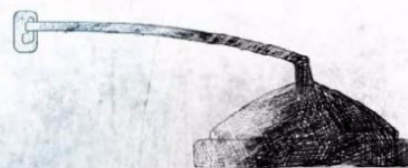

Laat een kind niet in de steek

Limburgers zijn gemiddeld minder gezond dan andere Nederlanders. Ook zijn ze armer, minder geschoold, minder geletterd en minder betrokken bij hun leefomgeving. Met hulp van een zogenaamde Sociale Agenda hoopt de provincie Limburg haar inwoners uiterlijk in 2025 minstens zo vitaal te maken als de rest van Nederland. Professionals willen nu van burgers leren wat anders en beter kan. Filosoof, schrijver en adviseur Govert Derix laat zich door gesprekken met burgers inspireren. Vandaag een gesprek met ervaringswerker Angelique Bömers (45).

DOOR GOVERT DERIX

Op mijn vijfde ging ik weer eens bij familie logeren. In plaats van een leuk logeerpartijtje gebeurde er iets wat mijn leven zou veranderen. Ik werd aangerand. Hoe ik dat wist? Thuis bij mijn ouders bevindt het toilet zich op de badkamer, waardoor ik mijn ouders wel eens in hun blootje zag. Dit was anders. Vanuit een spel moest ik de ander betasten. Weer thuis vertelde ik dit tegen mijn moeder. Met als gevolg dat ik er niet meer mocht logeren. Als kind snapte ik dit niet. Ik zag het als straf, terwijl ik toch niks fout had gedaan.

Pesterijen

Terugkijkend voel ik me weer helemaal het kind van toen. Wat was er mis met me? In mijn ogen hoorde iedereen er gewoon bij, maar dat bleek niet zo te zijn. Pesterijen en me buitengesloten voelen waren het gevolg. Thuis voelde ik me niet begrepen. Bij mijn oma vond ik een veilige haven en voelde me geaccepteerd.

Toen mijn oma op mijn dertiende overleed, was het alsof ik er ineens alleen voor stond. Ik begon met van thuis weglopen. Op zekere dag werd ik tijdelijk opgevangen in een gastgezin. Het was daar niet helemaal schoon en de aanwezige doucheartikelen mocht ik om de een of andere reden niet gebruiken. Toen ik weer thuiskwam, vroeg ik meteen of ik mocht douchen. Achteraf bleek dit het begin van een poetsdwang en smetvrees die mijn leven zouden gaan beheersen. Voortaan betekende douchen veiligheid, controle, de bezoedeling van me afwassen. Het werd een obsessie die nodig was om rust te krijgen, om verlost te zijn van het gevoel van in de steek gelaten zijn en van boosheid en verdriet. Ik dacht dat ik daardoor controle kreeg. Maar uiteindelijk kregen de dwanghandelingen mij onder controle.

Toverstafje

Luisterend naar het kind dat ik toen was, geef ik graag de volgende boodschap mee: luister als ouder naar je kind en geef het de ruimte om zichzelf te zijn, en niet jouw product.

“Voortaan betekende douchen veiligheid, controle, de bezoedeling van me afwassen. Het werd een obsessie die nodig was om verlost te zijn van het gevoel van in de steek gelaten zijn.”

Angelique Bömers

Ook als het anders loopt dan je verwacht, is het zaak in contact te blijven. Zeker als kind ben je op zoek naar geborgenheid en verbondenheid. Laat een kind niet in de steek. Tegelijk besef ik dat alle betrokkenen in zekere zin slachtoffer zijn. Op mijn zestiende werd ik opnieuw aangerand. De gevolgen waren groot. Ik was in verwarring, liep een opleiding mis, startte met werken zonder diploma en ging op mezelf wonen. Mijn obsessie werd steeds extremer. Ik verloor mijn baan en sloot me jarenlang op met torenhoge water- en gasrekeningen. Op mijn achttiende belandde ik in de psychiatrie. De diagnose obsessieve-compulsieve stoornis was in eerste instantie een opluchting. Even had ik de hoop op een toverstafje, een therapie of een medicijn waardoor ik weer snel een 'normaal' mens zou worden. Maar dat was van korte duur. Als ik er nu op terugkijk, was er opnieuw dat gevoel van me niet gehoord voelen en het verlies van zelfregie. Het schrikbeeld dat mijn leven er tot mijn achtigste zo uit zou blijven zien, zorgde ervoor dat ik alle hoop en toekomst-

perspectief verloor. Het toenmalige aanbod van hulpverlening bleek voor mij niet te werken. Gelukkig waren er individuele hulpverleners die mijn kwaliteiten zagen en hierop instaken. Zoals lotgenotencontacten waar ik ervaringen kon delen. En door zitting te nemen in de cliëntenraad van het toenmalige Riagg, waarvan ik langere tijd voorzitter was. De cirkel werd rond toen ik de kans greep een opleiding als ervaringswerker te volgen. Mijn stoornis verdween langzaam naar de achtergrond. Door het invullen van nieuwe maatschappelijke rollen voelde ik me weer meetellen.

Eigenheid

Als ervaringswerker maak ik contact met mensen vanuit gelijkwaardigheid. Ik was altijd al geïnteresseerd in het verhaal achter de mens, waarbij vragen als 'wat zou je graag willen?' en 'wat heb je daarvoor nodig?' van groot belang zijn. Hoop probeer ik te bieden door me niet op de kwetsbaarheid, maar op de wensen en kwaliteiten van mensen te richten. Je moet je eigen weg vinden, maar die hoeft je niet alleen